

sátor, az ezerszer elátkozott Expo Center „héja” nagyon sok dologra kiválóan alkalmas, csak épen arra nem, amire jelenleg is szeretnék használni. Nem egy filmvígjáték elcsípett félmondatáról van szó, hanem a balul sikerült beruházás vizsgálóbizottságában, kedden délután, a pécsi városházán elhangzott mondatáról. A ponyvaügyben meghallgatták Majoros Gábor urat, aki a sátortervet készítette. Azt a mérnökembert kérdezték, aki a világ számos országában épített már hasonló sátrat, ráadásul sikerrel!

Alultervezett vasszerkezet, hasonló módon elképzelt ponyva. Ráadásul úgy, hogy annak árában legyen benne a szerelési díj. Mindez a józan hétköznapi gondolkodásmóddal elképzelhetetlen. Majoros úr szerint amikor kiderültek az alaphibák, a kivitelezőnek akkor kellett volna levonulnia az építkezésről. Ha ez számukra világossá vált, nem folytathatták volna tevékenységet. De egyfajta hősiességtől vezérelve ezt nem tették meg, ezért folytatódhatott tovább a munka.

A bizottság vezetője, dr. Füredi Péter a szakember higgadt, kellően hosszú előadása után próbált bizonyos félreértéseket tisztázni, amelyek a gyártmánytervek hiányáról szóltak. Arról szólt a vita, elképzelhető-e legyártani valamit gyártmánytervek nélkül? Végül abban maradtak, nehéz mindezt elképzelni, de inkább lehetetlen, mert a dokumentáció hiányában senki sem tudna egy lépést sem tenni.

Túlzott az a korábban megfogalmazott vélemény, miszerint statikailag nem optimális formáról van szó. Ez annyiban igaz, hogy a nagy bejáratú kapu, valamint a sátor tetején lévő fém körgyűrű valóban ront a helyzeten, de nem drámai módon.

Abban azonban egyetértettek, a kivitelező nem mindig állt a feladata magaslatán. Azt már inkább árnyaltan látták, hogy a tervezőnek kellett volna segíteni, amikor a gondok felmerültek. A „házilag” kivitelezés kifejezés viszont nem állja meg a helyét.

A feladat szakmailag nehéz volt, ezzel szemben a legrosszabb hangulatú építkezések egyikeként emlékezett meg a tervezőmérnök, a bizottság előtt, az elvégzett munkáról. A tökéletes bizalom fokozott hiányával találkozott, márpedig anélkül nehéz jól alkotni.

A korábban elképzelt évi 270 üzemnap jelenleg úgy áll, miszerint az elgondolt napmennyiségnek nagyjából tizedén lehet rendeltetésszerűen üzemeltetni a „házat”. Ami gazdaságosság szempontjából egy tökéletesen végrehajtott, látványos öngóllal ér fel.

Napi zárszóként a megkérdezett úgy foglalta össze véleményét, a kialakult állapotokért a történet minden egyes szereplője közösen felel. De meg kellene oldani a problémát, még hozzá közösen. Ő mindenesetre tud olyan színházi szakembert, aki szívesen kivenné bérbe a nagy „cirkuszteret”. Ez egy kisé derűt keltett az egybegyűltekből, az amúgy nem feltétlenül vidám história kapcsán.